

Monseniorul Ghika și Euharistia

Cei care am avut harul să asistăm la o Liturghie celebrată de Monseniorul Ghika nu putem uita privirea lui complet *fascinată* de ostie și de caliciu. Trăsăturile lui exprimau cea mai mare suferință, Liturghia lui era ca o agonie. Îmi aduc aminte de spusele lui, într-o zi: „nu pot celebra mai mult de o Liturghie pe zi, îmi lipsește *puterea* pentru a o face...” Abia acum, după zecile de ani scurse, am realizat sensul acestor cuvinte.

Regăsesc printre scrierile lui în limba franceză și redau în românește:

„Nu mai există mizerie, iată dedat totul slăbiciunii naturii, iată cu ce se poate cuceri tot ce este posibil să ai. Și Dumnezeu se dă. Acesta este Corpul Său. El îl trece discipolilor săi. El este în fața voastră. Acesta este Sângele Său. Îl trece discipolilor Săi. El este în fața voastră.”

Jean Daujat, unul dintre cei mai buni biografi ai Monseniorului Ghika, reține privitor la însemnătatea Euharistiei în viața sa:

„...Prezența reală a lui Cristos în Euharistie avea asupra Monseniorului o veritabilă fascinație. Nu-și lua privirea de la ostie sau de la tabernacol. Constanta uimire în fața acestei prezențe afirmată de credința sa îl împingea să vorbească despre ea cu insistență.

...O inimă sacră bate în tăcere, pentru totdeauna, în umbra altarelor, o inimă de carne, simbol eficace și trăitor al Dragostei eterne a lui Dumnezeu pentru noi, izvor adevărat și aproape

de toate harurile: Inima Stăpânului nostru invizibil și prezent... Isus este tot atât de prezent ca acum 2000 de ani în mijlocul discipolilor săi. Sacramentul prezenței sale reale este aici în fața voastră. Și în acest sacrament Inima divină bate pentru veșnicie”

Trăla o tainică legătură între sacramente: euharistie și căsătorie

Când scriu aceste rânduri, printre fotografiile din albume mă opresc asupra celei în care Monseniorul Ghika este preotul căsătoriei noastre: 5 august 1943. După cum Euharistia îl copleșea și îl transporta cu totul, oficierea sfintei taine a căsătoriei o făcea aducând ceva deosebit în propria sa viață. Astfel, persistă în amintirea mea uimirea ce m-a cuprins, observând că acest preot, cu care ne întâlneam în mod obișnuit, în familie (tatăl meu era subalternul fratelui său, Dêmètre Ghika, ministrul de externe), la întâlnirile tineretului catolic sau la cateheză, la celebrările liturgice... a îmbrăcat pentru celebrarea căsătoriei noastre o vestimentație deosebit de elegantă. De obicei, Monseniorul nu acorda importanță îmbrăcămintei sale. Surorile de la *Saint Vincent de Paul* își amintesc chiar de precaritatea vestitei sale mantii, atunci când, după ce regele a fost nevoit să abdice, plecând împreună cu suita sa, toate lucrurile din apartamentul lui Dêmètre Ghika, unde locuia și Monseniorul (Bd. Dacia), au fost aruncate în stradă de autorități. Monseniorul își îngrămădise îmbrăcămintea într-o valiză pe care a adus-o într-o cameră a sanatorului *Sf. Vincent de Paul*, unde a fost găzduit de surori. Maica superioară a luat decizia de a-i procura un nou rând de vestimentație, celălalt fiind extrem de uzat.

Dar oficiind căsătoria noastră îmbrăcase haine cu care nu l-am văzut nici la celebrările pontificale, nici la cele oficiale: cotă simplă de in alb, cu o splendidă dantelă, sutană din mătase groasă, de culoare violet deschis, luminos, pantofi de lac cu fundă...

Nu am știut să-l prețuiesc la adevărata lui valoare. De abia când a fost arestat și încarcerat, gândindu-mă la cumplitele suferințe fizice ale sale – bătrân, slab, suferise două operații – remarcam: „Iată cum plătește acum pentru binele pe care l-a făcut tuturor!”

OANA SECELEANU

„Ceea ce a auzit discipolul tresărind în trupul Învățătorului este, într-o palpitare neoprită, ca un șir de morți și de vieți noi care vin una după alta.

Iată că urcă în El tulburarea Miracolului Îndurării în ceasul despărțirii. Iată cum vine darul cel mai complet făcut vreodată oamenilor de la Facerea lumii; ce le-a fost dăruit? Dumnezeu însuși, Dumnezeu dăruit de Dumnezeu-făcut-om într-o hrană și într-o băutură potrivite cu slabele

noastre mijloace”.

„Inima divină simte că celei mai descumpănitoare dintre exigențe, cea de a crede că această bucată frântă de pâine, că această picătură tremurătoare sunt trupul și sângele Omului-Dumnezeu, în întregime prezente și-ntr-una și-n cealaltă, acestei exigențe îi va răspunde cea mai completă, cea mai absolută încredere și că acest schimb de miracole, miracolul atotputerniciei care iubește, miracolul credinței care

iubește, se vor sfârși într-o unire la care nici îngerii din ceruri n-ar fi îndrăzniți să viseze, neuitatele fericiri ale pământului.

Voi toți o știți.

Și Dumnezeu o știe”.

Fragmente din: Prințul Vladimir Ghika, *Gânduri pentru zilele ce vin; Convorbiri spirituale Ora sfântă*

În românește de Gheorghe Lascu și Viorica Lascu, Ed. Dacia, 1995